

GEVIS-fondens Salénare berättar

PERSONALCHEF PÅ SALÉN (UK)

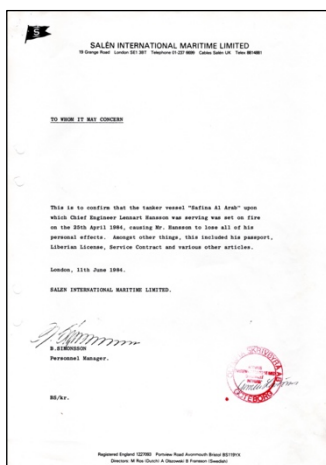
Birger Simonsson

En kort berättelse om min tid som personalchef på Salén UK i London, ett dotterbolag till Saléninvest AB i Stockholm.

Flytta till Manila?

Under hösten 1981 fick jag först en förfrågan om jag var intresserad av att bli placerad som Crewing Manager för Salén i Manila Filippinerna. Då utflaggningen av Saléns fartyg hade pågått några år och en omfattande rekrytering pågick av filippinska juniorbefäl och manskap var jag inte helt ointresserad. Under sommaren 1981 hade jag träffat min nuvarande hustru Marie i Göteborg, i samband med att Salén och Transatlantic AB skulle sälja Tor Line till DSB i Danmark. Jag diskuterade erbjudandet om placering i Manila med Marie och vi kom fram till att vår relativt nya relation inte skulle fungera om jag tackade ja. Det blev alltså nej.

Hellre personalchef i London

Några månader senare fick jag en ny förfrågan om inte en placering på Salén UK i London som personalchef var intressant. Salén UK hade nyligen fått en ny VD, *Martin Ross* som tidigare varit VD för Wallem Shipmanagemt i Hong Kong i många år. Martin var holländare med stor erfarenhet av internationell sjöfart under olika flaggor och nationalitet på besättningarna. Efter ett nytt besök i Göteborg och samtal med Marie kom vi fram till att ett sådant erbjudande får man bara en gång i livet. Jag tackade ja och började min nya tjänst under våren 1982. Marie flyttade efter mig vid årsskiftet 82/83, efter att ha erhållit tjänstledigt från hennes arbetsgivare SEB.

Salén (UK)

Salén (UK) managerade ett 20 tal oceangående kyl- tank- och torrlastfartyg under olika flaggor med engelsk eller svensk/skandinavisk seniorbefäl. Övrig besättning rekryterades i huvudsak från Filippinerna, Indien och Kina. För några fartyg även från Marocko. Salén International Crewing Services administrerades också från Londonkontoret.

Förutom Martin Ross och jag själv var resterande personal på kontoret från UK.

GEVIS-fondens Salénare berättar

Några anekdoter och händelser från mina drygt 4 år i London;

Smithfield market

En av mina uppgifter var att arrangera seniorbefälskonferenser inkluderande bland annat studiebesök på en av världens största "Smithfields market – the meat market" mitt i London. Vi skulle vara på plats där kl. 06.00 och blev visade runt på den mycket omfattande marknaden. Marie ville gärna följa med vilket också blev fallet. De arbetande slaktarna och styckare var till 100% manliga och talade en engelska med "Cockney accent" och hade en rå men hjärtlig ton.

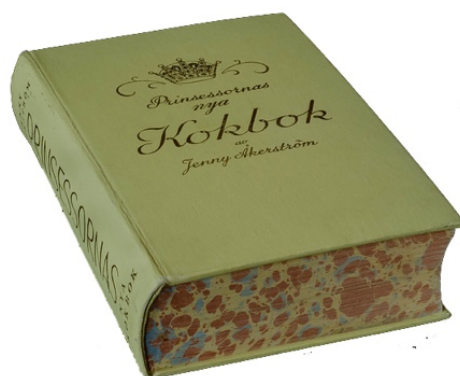

När vi passerade igenom de olika hallarna visslade och ropade smickrande kommentarer till och om Marie tills de fick syn på min blårutiga blazer från Törnström i Göteborg och ropade högt så det hördes över hela marknaden "Mr WHO IS YOUR TAYLOR?"

Svenskt julbord, tack!

Vid ett annat tillfälle när ett av de svenskflaggade fartygen nyligen strax före jul blivit utflaggat och erhållit en ny besättning, juniorbefäl och manskap från Filippinerna ringde befälhavaren hem till oss på julafton. Han ringde för att klaga på att den nya kocken inte kunde laga någon svensk julmat. Jag frågade honom vad han trodde jag kunde hjälpa honom med på telefon? Han skällde och hade sig en stund varpå jag frågade om det inte fanns en svensk kokbok ombord och svaret blev, jo det fanns det.

Mitt besked till honom blev då att, han som befälhavare hade ansvar för hela fartyget. Alltså var han även ansvarig för att hela besättningen blev väl bespisade ombord. Det var bara att ta fram kokboken och visa kocken hur man tillagar en julsinka, köttbullar, sylta med mera som tillhör det svenska julbordet. Han ringde inte upp igen.

GEVIS-fondens Salénare berättar

Krångel i tullen

En annan anekdot är när en engelsk befälhavare ringde från Hong Kong och hade fått stora problem med tullen. Fartyget hade kinesiskt manskap och i deras kontrakt var villkoren att de skulle tjänstgöra 12 månader ombord innan avlösning kunde ske. Avtalen var ITF godkända s.k. "far east avtal" vilket gällde för samtliga fartyg som managerades från Salén UK.

Problemet var att hela manskapet 15 man skulle mönstra av i Hong Kong och samtliga hade inköpt kylskåp och motorcyklar som de avsåg att ta med sig hem till Kina. Tullen i Hong Kong motsatte sig detta. Efter en diskussion mellan mig och befälhavaren enades vi om att besättningsskiftet i stället skulle ske i Japan där Tullmyndigheterna var mera positiva till besättningens önskemål.

Never brown in town!

Klädkoden i London City fick jag snabbt lära mig. Inga blazrar och inga ljusa kostymer sågs med några blida ögon i den miljön. Vid ett besök på Baltic Exchange, inbjuden av Saléns huvudmäklare Clarkson där en lunch ingick, kom jag i en nyinköpt blåvitrandig sommarkostym från Sverige. Förstod för sent att jag begått ett misstag, då värden snabbt fick arrangera lunchen i ett speciellt rum. Pinsamt, men lärorikt.

Sist men inte mindre viktigt att nämna är att min erfarenhet av åren i London fick mig att inse att de engelska seniorbefälen generellt hade större erfarenhet av att hantera olika nationaliteter ombord än de svenska/skandinaviska befälen. Detta har säkert sin förklaring i Englands historia som "kolonialmakt".

Birger Simonsson och Staffan Salén

Birger Simonsson, anställd i Salénrederierna 1 juni 1962 som radiotelegrafist. Se mina berättelser från 4 år till sjöss i rederiets kyllastfartyg 1962 – 1966.

1967–1982 arbetade jag på rederiets sjöpersonalavdelning i olika befattningar inom bemanningsavdelningen.